PLAMENČEK

POD SVOBODNIM SONCEM

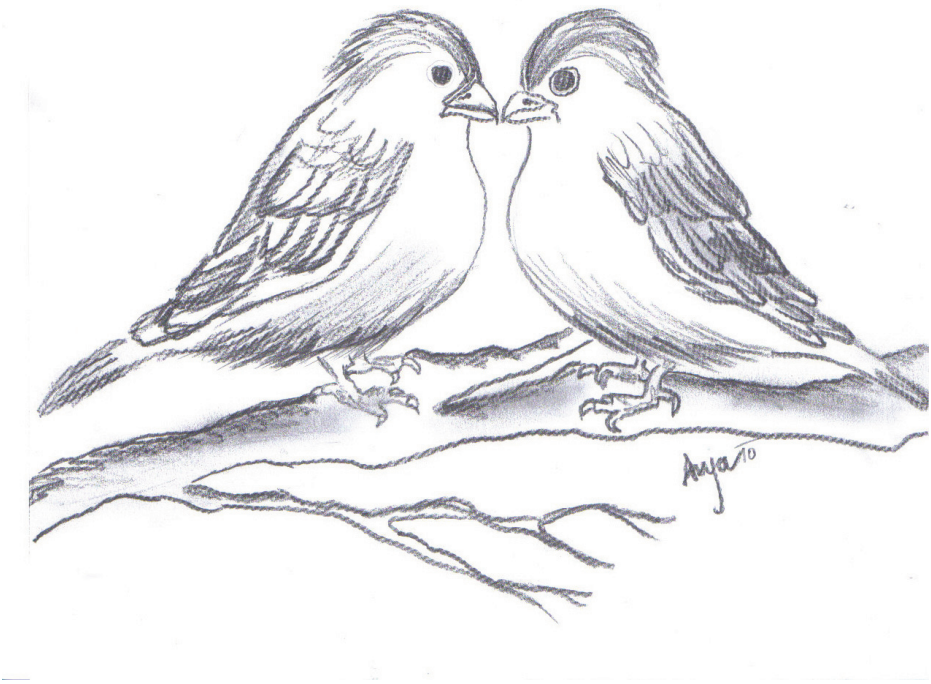

Breznica, marec '10

LETO 17, št. 2

KDOR IŠČE, TA NAJDE

Kdor išče, ta najde	**2**
Beseda Plamenčka	**3**
Za duhovni napredek	**5**
Plamenček pripoveduje	**8**
Dokazali, da smo kar najbolje pripravljeni služiti	8
"Kaj ti bo plamen, če srca ni zraven?"	9
Sprejem luči miru iz Betlehema na Breznici	10
Ne bodi ovca, bodi car, zagrizi v vsako stvar	11
Zimovanje VV	12
Zimovanje IV	15
Zimovanje PP	17
Ste vedeli, da skavti razpolagamo s cirkuško opremo?	18
»Ko pride skavt« SKOZI MOJE OČI	19
Radovednost je lepa čednost	**22**
Skavtske igre	**23**
Prevračanje podstavka, Pograbi zastavico, Daj naprej	23
Predstavljamo vam	**24**
Ne morem se načuditi, pod kaj se nekateri upajo podpisati	24
Kotiček tete Dahi	**26**
Spominjamo se	**28**
Kred pri Kobaridu (Tabor IV, 1993)	28
Kaj ste rekli	**30**
Za male sive celice	**33**
Malo za šalo	**34**
Dogodivščine volčiča Janezka	**36**

Plamenček *je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.*

Uredniški odbor:
- **glavni urednik: Luka Pavlin;**
- **tehnična urednica: Mirjam Resman;**
- **lektorica: Anita Pernuš;**
- **urednica za PP: Ana Perko;**
- **rednica za IV: Tina Lumpret;**
- **ostali sodelavci: Anja Lužnik, Katja Čop, Monika Žemlja, Anže Podgoršek.**

BESEDA PLAMENČKA

Če napišem članek v Zmrdinem* slogu ... Sovražim pisanje člankov! Še posebej uvodnika. Ampak kaj hočem. Na tejle strani pač mora biti, zato naj kar začnem.

Če morda še ne veste, skavti smo dejavni tudi na področju civilne zaščite. Od civilne zaščite smo namreč prejeli v uporabo členarja in štabne šotore. V primeru da pride do naravne nesreče, kjer bi potrebovali streho oziroma zavetje za delovanje reševalcev, nas pokličejo in moramo priti na pomoč. V zgodovini brezniškega skavtskega stega na srečo še ni bilo tako hude naravne nesreče, da bi potrebovali našo pomoč, vse do ... srečanja skavtskih voditeljev v Šentlambertu nad Zagorjem, kamor smo šli z avtomobili. Na cilju nas je pozdravil hud mraz, ki ga je premagala dobra volja in veselje ob srečanju z drugimi voditelji. Tam smo srečali tudi nekaj novih prijateljev Ali naj skavti kar črtamo 1. skavtski zakon?

Seveda ne. In ga ne bomo. Upoštevali ga bomo in si med seboj pomagali. To dokazuje tudi naslednji primer.

Aleš in Ana sta morala navsezgodaj zjutraj v Kranj, saj je imela Ana izpit. Ko pa sta se hotela usesti v avto, avta ni bilo nikjer! Bil je namreč pod snegom. Ampak to ni bil sneg, zapadel ponoči z neba, ampak sneg, ki je padel z ogromne strehe in je pod seboj pokopal celoten avtomobil. Ko nas je 5 skoraj eno uro odkopavalo avto, sta na avtocesti naletela še na pregost promet. Ana je sicer zamudila na izpit, ampak ga je na srečo uspešno opravila.

V zgornjem primeru je fant zapeljal dekle. V tehle pomladanskih dneh pa se ve, mlada dekleta, verjetno sprašujete, kako zapeljati fanta. Brez skrbi. Morda

vam bo že na prvi strani pomagala teta Dahi.
Človek bi mislil, da se pri vseh sodobnih načinih zapeljevanja to ne dogaja več, a glej ga zlomka, prav zdajle dobim njeno pismo. Kako zapeljati fanta, res ne bi smelo biti težko. Ena huda frizurca, mini krilo, globok izrez, pa bo tvoj. Ne ne ne, hecam se, tako se skavti ne obnašamo.
Teta Dahi ima prav. Tako se skavti ne vedemo. Za pravi nasvet boste morale pokukati v njen kotiček.
In še zadnja pomembna novica. Po dvajsetih letih imamo Pravilnik o kroju in oznakah, ki so mu dodana še pravila o izobešanju zastav. Tako bomo zdaj morali bolj paziti, kaj nosimo in kako obešamo zastave.
Toliko za pokušino. Več pa na naslednjih straneh.

glavni urednik, Luka, Modri rakun

vir: svetovni splet

"SAJ MI NIMAMO NOBENEGA PSA"

Dijakinja: "Profesorica, nisem mogla v šolo, ker si je naš pes zlomil nogo in sem ga peljala k veterinarju." Profesorica mami dijakinje: "Ali je s kužkom že vse v redu?" Mama: "Saj mi nimamo nobenega psa." Znano? Tudi skavti?

"Skavt si šteje v čast, da si pridobi zaupanje," je prvi skavtski zakon. BP ga je postavil prav na prvo mesto. Po mojem ne brez razloga. Zame je resnično najbolj pomemben.

Kako pa naj živimo tale zakon? Kako pa naj si pridobivamo zaupanje? Odrasli skavti smo v knjižico 'Duhovna podoba odraslega skavta' takole zapisali …

Skavti govorimo resnico: skavtove besede so vedno v skladu z dejanji, ki so se zgodila ali jih napoveduje. Dejanjem nič ne dodajamo, jih ne olepšujemo ali s prikrivanjem izkrivljamo. Skavti tudi ne molčimo, ko je potrebno spregovoriti.

Brez življenja po tem zakonu je vse težko. Brez **zaupanja** je težko, kaj težko, nemogoče vzpostavljati tople, ljubeče odnose. Brez zaupanja je komunikacija težka, se stalno zatika, veliko je pojasnjevanja in prepričevanja. Pa še ne gre.

Danes se v družbenem okolju **laž skorajda tolerira.** Nekateri politiki, ki so jih dobili na laži, so celo izumili novo besedo za laž: napaka. Ki pa se nekaterim kar ponavlja.

Tudi **v šolah se laž kar dopušča.** Mislite, da je deklica s kužkom kaj občutila posledice svoje "napake"? Ne, prav nič.
Ali naj tudi skavti kar črtamo 1. skavtski zakon?

Aleš Čerin, Skavtnet

Zgodba o mravljicah

Nekoč, za devetimi gorami, za devetimi vodami, za devetimi mravljišči so živele mravljice, ki jih je močno zadela recesija. Zato je poglavar izdal ukaz: »Tista mravljica, ki prva pride do lešnika in ga prinese v naše mravljišče bo prejela posebno nagrado. «Dve mravljici sta navdušeno odhiteli lešniku naproti. (seveda vsaka zase). Pri sebi pa sta si govorili: »Joj, čim hitreje moram priti do cilja, nočem, da me katera od mravljic prehiti.« Spet druga si je prepevala: » Hitim, hitim, da lešnik ulovim.« Tako sta obe hiteli in se sami pri sebi smejali in verjeli, da ju nihče ne bo premagal in da bosta prvi pri lešniku. Z vso hitrostjo sta pridrveli pred lešnik. Prva mravljica ga je poskušala vzdigniti. »Ooh! Aah! Uuh! Ne morem ga vzdigniti.« je žalostno dejala po neuspelem poskusu. Pristopila je druga mravljica: »Jaz hodim v fitnes in imam mišice. Umakni se! Bom jaz poskusila … Ne gre!« Bolj sta poskušali bolj sta se zavedali, da nimata dovolj moči. Ko sta hoteli še zadnjič poskusiti, pride mimo metuljček in jo začudeno pogleda in reče: »Tralala, hopsasa, tralala, hopsasa, … Zakaj se tako kregata? Kaj, ko bi bili raje prijateljici. Če si bosta lešnik razdelili in ga nesli skupaj, bosta skupaj dobili tudi nagrado.« Po kratkem razmisleku je prva mravljica veselo vzkliknila: »Prav imaš! Kaj misliš ti? Bi skupaj nesli lešnik?« Druga je takoj odgovorila: »Se povsem strinjam. Lažje je nesti lešnik skupaj. Hvala metuljček!« Metuljček je bil seveda vesel, da ju je spoprijateljil in veselo odletel naprej ter si prepeval: Tralala, hopsasa, tralala, hopsasa,… Mravljici sta srečno v mravljišče prinesli lešnik in zabava se je lahko začela.

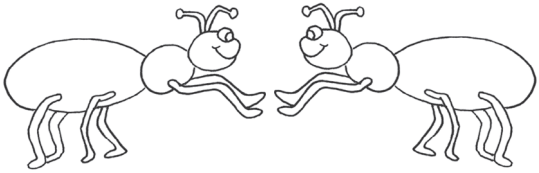

vir: svetovni splet

Nauk: Če smo si pripravljeni pomagati, lahko skupaj storimo veliko stvari, za katere menimo, da nam ne bodo uspele.

Naloga: V tem tednu vsaj enkrat pomagaj prijatelju.

avtor: Vod Mravelj,
povzel: Simon, Vzdržljivi gams

Samo en lešnik

V gozdu sta se srečali dve veverici. Ker se še nista poznali, sta se predstavili druga drugi in se začeli pogovarjati. Kmalu je pogovor nanesel na kosilo. Obe sta bili že pošteno lačni , zato sta začeli stokati in jokati, kako grozno lačni sta. Kmalu sta nedaleč stran zagledali lešnik. Ko je prva veverica zagledala lešnik je vzkliknila: »Uau, poglej, lešnik!« Druga je pripomnila: » Mmmm, se mi že kar sline cedijo!« Po kratkem premisleku pa sta ugotovili, da je lešnik samo eden, onedve pa dve. Začeli sta se prepirati, katera bo pojedla lešnik.« Že vem, kaj bova naredili. Jaz bom pojedla lešnik, ti pa pojej košček kruha, ki leži tu poleg.« je rekla prva veverica. Druga ji ni ostala dolžna : » Neeee, jaz bom pojedla lešnik, ti pa kruh!« In razvnel se je prepir. Po gozdu je odmevalo: »Jaz bom pojedla lešnik… ne pa neee…. ja pa jaaaa … aa…. Aha … aa … aha … aa …« Kmalu sta ugotovili, da tako ne bo šlo naprej, in začele iskati drugo rešitev. In že je imela druga veverica idejo: »Kaj ko bi pojedli samo kruh?« Prva ni bila zadovoljna z idejo in pripomnila: »Neee, imam boljšo idejo.« Veverica je začela skakati po lešniku in iz njega naredila nutelo. Obe sta veseli vzkliknili: »Wiiiiiiii sedaj bova pa obe siti.« Vse, kar se je še slišalo, je bil glasen mljask, mljask, mljask.

Nauk: Vsako še tako težko deljivo stvar si lahko razdelimo.

avtor: vod Pingvinov,
povzel: Simon, Vzdržljivi gams

vir: svetovni splet

DOKAZALI, DA SMO KAR NAJBOLJE PRIPRAVLJENI SLUŽITI

Če morda še ne veste, skavti smo dejavni tudi na področju civilne zaščite. Od civilne zaščite smo namreč prejeli v uporabo členarja in štabne šotore. V primeru, da pride do naravne nesreče, kjer bi potrebovali streho oziroma zavetje za delovanje reševalcev, nas pokličejo in moramo priti na pomoč. V zgodovini brezniškega skavtskega stega na srečo še ni bilo tako hude naravne nesreče, da bi potrebovali našo pomoč, vse do …

Petek, 25. 12. 2009, čisto običajen praznični božični dan, le da namesto snega lije kot iz škafa. S prijateljema se po maši odpravimo na kavo in klepet v bližnji lokal. Ravno razglabljamo o vremenu, o tem, koliko snega bi sedaj padlo, če bi namesto dežja padal sneg, o poplavi na travniku v Žirovnici ter o tem, da ne bo danes tam še huje, ko mi zazvoni telefon. Poveljnik civilne zaščite Občine Žirovnica me obvesti o tem, da se je poleg poplave na zgoraj omenjenem travniku sedaj pojavil še problem zemeljskega plazu, ki ogroža stanovanjske hiše. Glede na vremenske razmere (dež) smo bili naprošeni, da postavimo štabni šotor, ki bo služil za potrebe delovanja štaba in zavetišče gasilcem in reševalcem. Poklical sem še Florjana in Blaža (Grega sem imel tako ali tako že pri roki). Vsi štirje smo se brez oklevanja oblekli in obuli v čim bolj nepremočljivo obleko in obutev in poprijeli za delo. V slabe pol ure po klicu smo bili že na terenu in hitro postavili šotor ter tako zagotovili suh prostor za tiste, ki smo bili na terenu podnevi (po službeni dolžnosti sem bil zraven tudi jaz), kot tudi za tiste, ki so bili tam ponoči. Ker je bil plaz za silo saniran oziroma je bilo preprečeno nadaljnje drsenje ter močnejšega deževja ni bilo več pričakovati, smo lahko naslednji dan že pospravili štabni šotor.

Na srečo je tokrat šlo zgolj za manjšo intervencijo. Kako bi se ravnali ob večji naravni nesreči, bomo lahko preizkusili že v mesecu maju (upam, da do takrat ne bo nobene večje nesreče), ko bomo svojo pripravljenost prikazali na vaji na Smokuški planini.

Ob koncu bi se še enkrat zahvalil Blažu, Florjanu in Gregu, ki so bili pripravljeni nemudoma, kljub vremenu in praznicnemu dnevu, priskočiti na pomoč. Dokazali smo, da smo z opremo, ki nam jo civilna zaščita da na razpolago, vešči ravnanja

in pripravljeni nemudoma posredovati v primeru naravnih nesreč. Deležni smo bili pohval oziroma zahval s strani poveljnika civilne zaščite in župana. Hkrati pa je bil to še en dokaz več, da bo nov članar (starega je že malo načel zob časa), ki ga lahko pričakujemo v naslednjih mesecih, več kot upravičen.

Aleš, Igrivi Rogač

"KAJ TI BO PLAMEN, ČE SRCA NI ZRAVEN?"

SPREJEM LUČI MIRU IZ BETLEHEMA V LJUBLJANSKI STOLNICI

Pisalo se je še leto 2009, natančneje 13. 12., ko smo se brezniški skavti (voditelji, klanovci, vodniki IV in ena volkuljica) odpravili v Ljubljano, kjer smo sprejeli Betlehemsko lučko, ki so jo državni nosilci prinesli z Dunaja. Zabava se je začela že na vlaku, ko se v našem vagonu vhodna vrata niso zaprla in smo bili deležni 'svežega' zraka (in mraza), po 'skavtsko' pa smo 'zabavali' tudi potnike v bližnji in daljni okolici.

Kmalu smo prispeli na glavno železniško postajo, izkoristili WC in v podhodu skupaj s skavti iz Radovljice za mimoidoče uprizorili neko igrico v krogu. Volčiči so pri tem uživali, ostali pa smo se po večini raje držali bolj zadaj. Nato smo se morali sprijazniti s še enim dejstvom, in sicer da gremo na tradicionalni kebab lahko šele po sveti maši. In tako nam je, ko smo šli mimo slavne Konkurence, le nesramno zadišal …

Za spremembo smo bili tokrat dovolj zgodnji, da smo si v stolnici svetega Nikolaja lahko privoščili celo sedišče in to v tretji vrsti. Sveta maša je bila tako bolj 'udobna', kot je ponavadi v taki gneči. Med mašo smo v temi in tišini pričakali lučko, ki je zanetila plamen na drugih svečah in v naših srcih. Prisluhnili pa smo tudi znanemu glasu našega Aleša, ki je prebral berilo, letošnji zelo zanimivi poslanici LMB, za glasbo pa je poskrbela neka skupina skavtov, ki so igrali na vse mogoče inštrumente, a je bilo za moj okus preglasno in sploh neprimerno za tako priložnost. Po končanem bogoslužju smo se preselili pred magistrat, kjer je potekala prireditev s skavtskim programom in predaja lučke ljubljanskemu

županu. Ker je bila tista nedelja ena bolj mrzlih, se je topel čaj s piškoti, ki nas vsako leto pričaka na Mestnem trgu, zelo prilegel.

Kmalu se je ura bližala našemu odhodu in zato smo se odpravili proti postaji in mimogrede seveda še na težko pričakovani kebab. Mmmm … Spodobi se tudi, da se ob taki priložnosti posname skupinsko fotografijo z lučkami v ta namen smo okupirali kar Rudolfa Maistra in njegovega konja. In končno smo se vkrcali na topel vlak; čez nekaj minut je zažvižgal innas ter luč miru, ki smo jo ponesli ljudem v naših krajih, odpeljal domov.

Eva, Zabavna vidra

SPREJEM LUČI MIRU IZ BETLEHEMA NA BREZNICI

Vsako leto se v Betlehemu prižge plamen, katerega vsi željno čakamo. Plamen miru, sprave in sreče. Skavti in skavtinje ga raznesemo po celem svetu in upamo, da bo prišel v prav vsak kotiček, pa naj bo še tako skrit na našem zemljevidu. Tudi letos smo se te predbožične akcije udeležili skavti stega Breznica 1 in ponesli plamen po naši župniji in okolici.

Plamen smo najprej šli iskat v Ljubljano, kjer smo prisostvovali sveti maši in programu pred mestno hišo. Izbrali smo 3 nosilce, iz vsake veje enega, ki so potem spremljali in varovali lučko ves teden in jo nato prinesli tudi v domačo brezniško cerkev. Plamen smo s pomočjo nas skavtov in pa seveda ostalih ljudi razdelili v brezniški cerkvi. Ključarji so nam tudi letos priskočili na pomoč in pomagali razdeliti lučko še po podružničnih cerkvah, voditelji pa smo prevzeli odgovornost za raznos še po drugih župnijah. Ponesli smo jo po Zgornjesavski dolini, na Jesenice, Koroško Belo, Blejsko Dobravo in v Gorje.

Strah nas je bilo, da nam bo plamen ugasnil, toda letošnja poslanica nam je te skrbi odpodila. Zavedli smo se, da plamen ni pomemben, pomemben je nasmeh, ki ga z lučko damo sočloveku. Zmore nam dati upanje, moč in pogum. Dobili smo vse to in še več, saj smo plamen delili z drugimi ter s tem vse, kar smo dobili, pomnožili.

Tina, Sladkosneda lisica

NE BODI OVCA, BODI CAR, ZAGRIZI V VSAKO STVAR

Neko soboto, pisal se je 16. prosinec 2010. leta Gospodovega, ko smo se voditelji odpravili na srečanje voditeljev v Šentlambert nad Zagorjem. Na cilju nas je pozdravil hud mraz, ki ga je premagala dobra volja in veselje ob srečanju z drugimi voditelji.
Naše druženje smo začeli z molitvijo in dvigom zastave, nato pa smo se razdelili po skupinah in izdelovali lutke. Ko so bile naše lutkovne predstave pripravljene, smo odšli na fotoorientacijo po okolici Šentlamberta. Naša skupina je bila še posebej vrla v branju zemljevida, zato smo na cilj prispeli prvi (če gledaš z zadnjega konca).
Po orientaciji nas je pričakalo pravo skavtsko kosilo, zelo dobri makaroni, seveda pa ni manjkala tudi sladica, ki je bila še posebej okusna :) njami. :)
Med kosilom smo tudi dobili vabilo na lutkovno predstavo v gasilskem domu. Tam smo skupine predstavile svoje igrice in bilo je res zabavno.
Srečanje smo zaključili s plesom in zabavanjem ob dobri domači glasbi, seveda pa se nismo pozabili ustaviti tudi za odlične trojanske krofe.

Slike pa lahko pobereš s tukaj:
http://picasaweb.google.si/markomozina/Zagrizi2010

Anja, Srečna kanja

vir: Marko Možina

SOVRAŽIM SRMKCE!

Zimovanje VV v Davči, od 26. 2. do 28. 2. 2010

Če napišem članek v Zmrdinem* slogu ... Sovražim pisanje člankov!

Sovražim dež in mraz! Sovražim "podivjane otroke", ki se zapodijo na avtobus, še preden smo imeli skupen začetek! Sovražim vsakemu staršu posebej razlagati, kdaj pridemo nazaj!
Res je bil začetek bolj neorganiziran, ker je padal dež in je izgledalo bolj praktično, da čimprej pospravimo prtljago v avtobus, je bila pa posledica tega, da sem morala vsakemu staršu posebej povedati uro prihoda, ker se nismo kot običajno skupaj dobili v krogu in povedali vse pomembne informacije. Je bilo pač nekaj novega, da smo šli z avtobusom in vse skupaj se je začelo kot prav prijetna skupna vožnja.
Potem pa so se začele težave, kajti Gargamel nikakor ni hotel, da se krdelo malih Smrkcev pripelje v deželo Smrkcev - že s tistimi, ki so tam, ima dovolj težav.
Sovražim Slovenske železnice!
Najprej je zaradi njih skoraj zamudila Mama Rakša, ker je vlak obstal v Lescah brez elektrike, ampak ona je še uspela priti domov in nato do avtobusa. Kačo Kajo pa naj bi pobrali v Škofji Loki ... Ampak sedaj so se vlaki zares ustavili, tako da hvala našima Kuharskima Smrkoma, da sta jo šla iskat z avtom v Ljubljano.
Mi smo se medtem prebijali po soteski reke Davščice, cesta je bila precej premočena.

Sovražim močvaro in temo in nepregledo cesto! Tako smo naleteli na novo oviro - en štor s koreninami je spolzel s pobočja in hura za našega šoferja! Kar nekaj časa je potreboval, da je z avtobusom odrinil korenino. Ker je Gargamel uvidel, da smo vztrajni, nas je zaenkrat pustil pri miru, je pa seveda že razmišljal o drugačnem načrtu ...
Utaborili smo se v simpatični smkastični hiški in se takoj lotili poimenovanja svojih smrkogruč. Potem pa smo ugotovili, da ima Gargamel

načrt, da nas malo izstrada. Naša kuharja sta šla po Kačo Kajo in mi za nekaj časa nismo imeli nič drugega kot slastne piškote - orehe, ki nam jih je spekla Katjina mami.

Vendar se nismo dali. Bravo Smrkci!
Pa takrat nismo še bili čisto pravi Smrkci. Ko pa sta prišla smrkokuharja, sta nam postregla z modrim napitkom, po katerem smo se počasi spremenili v prave modre male Smrkce.
Ata Smrk in Glavca sta skrbela za miren potek zimovanja, Smrketa pa se je ukvarjala z zabavo za Smrkce. Smrkokuharja pa za naše želodčke.
Smrkci so zelo pohvalili njuno kuhinjo, saj so bile jedi naravnost smrkastične - za vse štiri Smrkčeve prstke obliznit!
V soboto smo dopoldne izdelali skrivni obrambni načrt proti Gargamelu. Bil je tako odličen, da je bil Gagamel čisto brez moči. Še z vremenom ni mogel nagajati - zato smo imeli res najbolj krasno, jasno in sončno vreme!

Načrt je bil takle - moramo se dobro varovati, da koga ne ugrabita Gargamel in njegov kosmati maček Azrael. Zato moramo ves čas vedeti, ali smo še vsi. V Knjigi urokov Ata Smrka smo prebrali, da nas bodo varovali angeli - tako smo najprej zmolili molitev sveti angel, nato pa smo izžrebali vsak svojega skrivnega prijatelja. Nanj smo ves čas pazili in se trudili biti pozorni.

Sobota je bila res enkratna - da še Zmrda nima pripomb!
Dopoldne so nam starejši VV pripravili lov, popoldne pa smo odšli na izlet po Davči in si ogledali prekrasne razglede, uživali v soncu in klepetanju in se posladkali s smrkastičnimi snežnimi kroglicami.
Kasneje pa smo si iz filca naredili vsak svojega Smrkca,

ki je vsak prav živahno gledal. Zvečer smo se zbrali na Skali posveta in sprejeli še dve novinki med mladiče. Smrketa pa je Smrkce razveselila z igro Ubogi črni muc.
V nedeljo smo bili pri maši - pri sosedu - ker smo imeli cerkev čez dvorišče. Nato pa smo pospravili. Kosilo je bilo smrkodlično!! Imeli smo tople sendvičke Spretnega Smrka!

Kasneje smo se še razkrili svojim skrivnim prijateljem. In ... popili bel napitek, da smo počasi izgubili modro barvo Smrkcev. Le ena Smrkica ni hotela popiti ... je rekla, da ne mara ... ampak mislim, da je bilo to čisto samo zato, ker ni hotela nazaj iz dežele Smrkcev!
Tako, da če opazite kakšo sled modre barve na njenih licih ...
Vožnja je bila mirna in prijetna, starši pa so vsak svojega otroka na koncu pobrali tako hitro kot sveže žemljice ali kot razno blago na razprodaji v Hoferju ...

Sovražim konec zimovanj!

**Zmrda = smrkec, ki stalno govori: sovražim Smrkce, sovražim sneg, sovražim ... Nič mu ni po godu - čeprav je to le na videz, v resnici pa je zadovoljen z vsem, kakor hitro drugih ni zraven, da bi opazili, da mu je stvar v resnici zanimiva.*

Barbara, Skrbna čebela

PESEM Z ZIMOVANJA SMRKCEV

Sredi gozda Gargamel je skrit, grozne ma načrte.
Ma košate obrvi in zelene grozne oči.

Sredi gozda pelje pot s soncem obsijana,
po njej Smrketa nosi atu Smrku jest.

Skoči sem, skoči tja,
Gargamel za tabo že hiti.
Skrij se hitro za drevo,
da te ne ulovi.

Veselo krdelo

ZIMOVANJE ČETE

Petek, 19. 2. 2010

In končno je prišel dan, na katerega je čakala cela četa. PETEK!!! in s tem začetek našega zimovanja.Zimovali smo v Dolu pri Ljubljani. Do tja smo se peljali z vlakom. Ker je bila ura precej zgodnja, smo na vlaku lahko nadoknadili naše nenaspane ure. :) Na postaji smo imeli jutranjo telovadbo in čas za zatrk. Nato je vsak vod dobil zemljevid, na katerem je bila označena naša končna točka (naša začasna hiša). Med potjo smo izpolnjevali naloge, ki so bile priložene k zemljevidu. Ko smo prispeli do hiše, smo se razpakirali, nato pa odšli ven na sneg, da bi laže dočakali kosilo. Po kosilu smo se igrali po gozdu ter izurili v potnih znamenjih. Prišel je večer z njim pa večerja. Po večerji smo imeli prosti čas, nato pa zabavni večer. Dan je minil, kot bi mignil. In prišla je sobota, z njo pa nove dogodivščine.

Jana, Požrtvovalna pižmovka

Sobota, 20. 2. 2010

V soboto smo se zbudili okoli 7.00. Dvignili smo zastave in pojedli zajtrk. Nato smo imeli različne delavnice: prečiščevali smo vodo in spoznavali potna znamenja. Ko smo končali, smo se odpravili ven in se igrali ravbarje in žendarje. Naredili smo tudi snežaka »skavtka«. Čisto premočeni smo odšli noter na kosilo. Potem smo imeli vse do malice prosto. Po malici pa smo spoznavali veščine, ki jih bomo letos imeli na voljo. Sledil je še taborni večer in priprava na spanje.

Janja, Dobrovoljna pižmovka

Nedelja, 21. 2. 2010

Piiiiii, piiii, piiiii, piiii, piiii, ... takšna budnica nas je vrgla pokonci v nedeljo zgodaj zjutraj. Tako smo zlezli ven iz spalk in zmedeno iskali vse svoje stvari in jih tlačili v nahrbtnik. Piskan je bil alarm, kar pomeni, da moraš v desetih minutah vse

stvari pospraviti in priti v kroju v kvadrat. Moram reči, da je to zelo neprijetna, a učinkovita budnica, saj si nihče ne želi delati sklec, ker je po pomoti pozabil svoje nogavice v kotu sobe ali ker ni takoj zlezel ven iz spalke in mu je zmanjkalo časa za pospravljanje. A presenečenj še ni bilo konec. Z nahrbtniki smo se odpravili ven in sledili potnim znamenjem – nekateri bolj, drugi manj uspešno. Našli smo zajtrk, ki smo ga potem ko se je nutela odtalila, lahko pojedli . :) Sledile so priprave na sveto mašo; umivanje zob, urejanje pričeske in seveda sestavljanje besedil za mašo. Pri sveti maši smo lepo sodelovali. V hiši smo si ogledali še zadnji del pravljice o Sapramiški in pomirjeno spoznali, da je bilo z njo na koncu, po vseh dolgodivščinah ,vse v redu.

"Lešnik moj, lešnik tvoj - lešnik najin!" to je bil naslov naše zgodbice. Odpravili smo se na delo. Zagreto smo lepili, rezali, risali, šivali naše nove lutke in sestavljali besedilo za pravljico. Ko so bile naš lutke takšne, kot so morale biti, smo se lotili pospravljanja. Ker je bilo to delo zelo utrudljivo, smo se zelo veselili kosila, saj smo vonjali, da bo nekaj še posebno dobrega! Nismo se zmotili. Še enkrat čestitke naši kuharici, saj se je zelo dobro odrezala! :)

Vsi siti smo se še malo igrali, potem pa so prišli naši starši. Vsak vod jim je zaigral svojo igrico in moram reči, da je bila vsaka nekaj prav posebnega! Preizkusili smo še starše s pantomimo in vsi skupaj smo se zelo nasmejali.

Sledilo je slovo. Večina nas je obžalovala, da se je zimovanje tako hitro končalo. Hvala voditeljem, ki so se tako potrudili in nam pripravili res polno smeha in nepozabno zimovanje!

Mojca, Preprosta žolna

ZIMOVANJE KLANA, 5. - 7. 2. 2010

Kraj našega zimovanja je bil skoraj do polovice prvega dne še neznan. Ko smo se zbrali na železniški postaji v Žirovnici, pripelje vlak in voditelja nam v roke porineta tri kuverte in rečeta: "SREČNO!" Seveda smo bili zelo presenečeni, ampak smo se znašli. V Ljubljani smo kupili karte za avtobus do Idrije, od tam pa smo peš krenili proti Goram. Ja, klanec je bil kar hud, ampak če te na polovici poti pobereta voditelja z avtom ter ti povesta, da sta mislila, da bomo šli po bližnjici, ki pa je na žalost zasuta s snegom (in ni edina s snegom zasuta stvar na zimovanju!!), tudi tak klanec nobenemu ne pride do živega. Hiša je bila ogromna, a mrzla (mrzla = kuriš kot zmešan, temperatura v hiši pa je po možnosti še nižja kot zunaj).
Zvečer smo ponovili svoje znanje prve pomoči, Morsejeve abecede, manjkalo pa ni niti duhovnosti. Naš zabaven večer pa je potekal čisto drugače kot v četi. Karte na mizo, pa igrajmo POKER! Med igranjem smo krepili svoje znanje o družinskih vezeh naših klanovcev in se tako izobraževali dolgo v noč.

Jutro naslednjega dne je bilo vse prej kot prijetno. Aleš in Ana sta morala navsezgodaj zjutraj v Kranj, saj je imela Ana izpit. Ko pa sta se hotela usesti v avto, avta ni bilo nikjer! Bil je namreč pod snegom. Ampak to ni bil sneg, zapadel ponoči z neba, ampak sneg, ki je padel z ogromne strehe in je pod seboj pokopal celoten avtomobil. Ko nas je 5 skoraj eno uro odkopavalo avto, sta na avtocesti naletela še na pregost promet. Ana je sicer zamudila na izpit, ampak ga je na srečo uspešno opravila. Popoldne je bilo za vse klanovce kar precej sneženo. Punce smo po petih poskusih le uspele narediti sankprogo, brez da bi jo fantje pomendrali. Se pravi, da so jo pomendrali SAMO štirikrat. Vsi mokri smo se zatekli v mrzlo hišo, ampak nam je uspelo ogreti vsaj kuhinjo.
Dan je minil dokaj hitro, večer pa je bil spet navdihnjen bolj kazinoško. Poker smo igrali do jutranjih ur, pri tem pa so bogataši svoje imetje pridno delili z

vernimi dušami (tako smo poimenovali tiste, ki so že bankrotirali). Zjutraj smo hišo temeljito pospravili in to je bila popolna preobrazba doma (hiša je namreč izgledala tako, kakor da je že vsaj 2 leti ne bi pomili, pometli, ...). Malo smo se izobraževali v enem izmed idrijskih muzejev, nekaj smo pojedli in se nato odpravili na pravi jeseniški hokej.

Ana, Razposajena žolna

STE VEDELI, DA SKAVTI RAZPOLAGAMO S CIRKUŠKO OPREMO?

V soboto, 13. marca, sta se na različnih lokacijah odvijala dva skavtska dogodka, in sicer spomladanski Svet ZSKSS, ki je že tradicionalno potekal na Teološki fakulteti, in skavtski filmski fstival Zlata žaba v Domžalah, kjer smo letos sodelovali tudi brezniški skavti s filmom Ko pride skavt.
Z Alešem sva se kot delegata našega stega udeležila prvega. Sam sem deloma izpolnil tisto, kar sem obljubil pred izvolitvijo, tj cel dan sem pridno sedel s svinčnikom in dvigal listke. No ja, tako hudo tudi ni bilo, saj sem si letos priboril nekoliko obilnejše kosilo kot pretekla leta.

Zdaj pa k dnevnemu redu. Najprej je bila na vrsti duhovna misel. Tej je sledila izvolitev delovnih teles in potrditev dnevnega reda. Pred tem smo seveda preverili sklepčnost in ugotovili, da se je zaradi potrditve pravilnika o stegih, ki določa, da ima vsak steg po dva delegata, udeležba zelo povečala (bilo nas je okrog 90). Resnici na ljubo pa je treba priznati, da je številka med samim zaedanjem zaradi stalnega prihajanja in odhajanja delegatov pridno nihala, zato je bila potrebna večkratna preverba sklepčnosti.

Prva pomembna točka so bila poročila IO, NO in ČR. Zaradi sklepa na lanskoletnem spomladanskem Svetu ZSKS, da se o vsakem poročilu glasuje posebej, se je to kar precej zavleklo, zato smo kasneje spremenili dnevni red (beri kosilo smo prestavili za dve točki naprej). Poročilom, med katerimi je bilo nekaj vprašanj in replik, sta sledila obravnava in sprejem Shemo usposabljanja za tehnične veščine v ZSKSS in nato kosilo po različnih kotičkih Teološke fakultete.

Podobna točka je sledila po kosilu. Obravnavali in sprejeli smo prenovljeno shemo usposabljanja voditeljev. Po novem ni več taborne šole Hodimo skupaj, ki je bila namenjena tistim, ki želijo spoznati skavte, ampak je namesto tega predviden krajši tečaj. Druga novost je taborna šola Trener, ki je po novem ločena od taborne šole ZSKSS. Po shemi smo potrdili še prenovljen pravilnik, s katerim je omenjena shema povezana.

Omeniti velja še dvoje, in sicer zavrnitev poročila o Prvem slovenskem jamboreeju, ki je obsegal za moje pojme skromna dva odstavka in še eno neresnično poved povrhu. Ob koncu poročila je pisalo namreč, da so podrobnejša poročila dostopna na ZSKSS, vendar se je kasneje izkazalo, da so bila še v času zasedanja Sveta v Žigovem avtu. Samo za opomin, Žiga Kovačič je bil eden glavnih organizatorjev Jamboreeja , trenutno pa na ravni ZSKSS deluje kot poverjenik za program.
In še zadnja pomembna novica. Po dvajsetih letih imamo Pravilnik o kroju in oznakah, ki so mu dodana še pravila o izobešanju zastav. Tako bomo zdaj morali bolj paziti, kaj nosimo in kako obešamo zastave.

Svet ZSKSS se je zaključil s prejemom novih skatskih izkaznic, ki jih je prejel stegovodja posameznega stega in težko pričakovanih DVD-jev s slikam s Prvega slovenskega jamboreeja.

Luka, Modri rakun

»Ko pride skavt« SKOZI MOJE OČI

Vse skupaj se je začelo v Aleševi kleti in nadstropje višje, ko smo si ogledli zmagovalce preteklih Zlatih žab. Prvi vtisi so bili, da to pa že ni tako težko… (V bistvu se je vse začelo že prej, ko sva z Alešem odkrila razpis in razmišljala, da bi letos lahko poskusili tudi mi.)

Še isti večer smo si izmislili zgodbo in lokacije za snemanje. Čez več kot teden, bila je snežena sobota 9. prosinca, se je vsa stara družina zbrala pred Prešernovo hišo v Vrbi. Nekaj časa smo čakali na ključ, nato pa je sledilo vse po urniku: oblačenje, napoved dogodkov, priprava na snemanje. Po moji začetni nervozi je vse lepo steklo in snemali smo kader za kadrom. Monika, ki vzame kruh iz peči, zbujanje, zajtrk,odhod od doma, prihod, večer… Ko je bilo vse posneto smo se

z igralci odpravili na drugo prizorišče, Prešernovo hišo pa so napolnili »slavni kmetje«.

Tradicionalna družina se je odpravila v »gozd (pred skladovnico drv) in po kompir (sprehod čez dvorišče)«. S tem dejanjem so bili vsi premraženi sinovi in vse prezeble hčere povabljene za peč na čaj. Za nas (sam sem se iz igralca prelevil v snemalca) pa je sledil povratek do Prešernove hiše. Posneli smo še prihod skavtinje s kolesom in razglabljanje kmetov o tem kdo pride. Pospravili smo vse rekvizte in se odpravili naprej po zgodbi.

Ponovno smo se preselili k nam domov - na naš skedenj, kjer smo posneli komentarje slavnih. Sledilo je še nočno življenje na peči in kratka pavza vseh 22 nastopajočih in članov posadke v naši hiši okoli peči. Vsi smo bili že nekoliko utrujeni, vendar pa nas je čakalo še nekaj dela. Pri Alešu v kelti smo posneli še manjkajoči del (prvi večer in drugi – skavtski večer). Vedno več je bilo utrujenosti in snega tako, da smo se odločili, da bomo naš prvotni tekst nekoliko skrajšali. Po njem naj bi odšli še v naravo pečt hrenove in spoznavati naravo. Za konec smo posneli še Ano in zaključili s to etapo filma.

Sledilo je montiranje posnetkov, skrajševanje, rezanje, uskaljevanje. Snemali smo z dvema kamerama tako da je bilo posnetkov kar za 2 uri. Prvotno je bil film z vso vsebino dolg nekoliko čez 15 min (to verzijo smo si ogledali tudi v dvorani), vendar pa je bil za sam festival nekoliko skrajšan. Povem naj tudi, da je bil film v Domžale poslan kar trikrat (vedno je bilo nekaj narobe: dolžina, format ali pa medij na karem je bil). Med tem, ko o pravilih za festival ni bilo ne duha ne sluha.

Za vse sodelujoče smo pripravili predpremiero **30. januarja** ob 19h v veroučni učilnici. Prišli so skoraj vsi igralci in njihovi sorodniki. Prvič so bili javno predstavljeni

odlomki iz snemanja, kar je bilo še bolj zanimivo kot sam film.

28. febrarja sva se z Alešem odpravila v Domžale, kjer je potekal predizbor za Zalato Žabo. Ogledali smo si vseh 15 prispelih filmov na temo: **Narava kot vir osnovnih dobrin v preteklosti ali medij za preživljanje prostega časa dandanes.** Izmed vseh prispelih filmov smo z glasovanjem določili 8 filmov, ki so se potegovali za zlati kipec. Naš film »Ko pride skavt« se je v dodatnem glasovanju pomeril z Homcem in prepričljivo zmagal z 8:2. Tako da smo bili uvrščeni na festival.

6. marca je bila v dvorani na Breznici slavnostna predstavitev filma z zabavnim programom. Pokazali smo film, napovednik, slike in potek snemanja. Pripravili smo tudi kratek program in nagradno igro. Bil sem zelo presenečen nad številom ljudi v dvorani, saj je bila dvorana polna. To je tudi motiv za naslednje leto, da se bomo ponovno poskusili v snemanju.

13. marec - dvorana kulturnega doma Groblje. Prišel je dan na katerega smo vsi čakali že od prvih sekund snemanja filma. Dva avtomobila klanovcev, voditeljev in IV-jev sta se odpravila na ta pomemben dogodek. Lahko smo si ogledali vse filme in zabaven program, ki so ga pripravili Domžalčani. Po ogledu je sledilo glasovanje. Vsak v dvorani je moral določiti film z najboljšim scenarijem, najboljšim igralcem in film v celoti, izvzemši svojega. V prvih dveh kategorijah je zmagala grozljivka s tremi igralci in pošastjo, stega Ljubljana 4. Za najboljši film pa je nagrado prejela... Komenda 1. Izdelali so risanko iz legokock.

Žal prestižnega kipca žabe nismo osvojili, vendar pa ne smemo obupati. Zame je bila to zanimiva izkušnja in upam da bomo lahko vse skupaj še kdaj ponovili. Sedaj nam je malo bolj jasno kaj publika zahteva od filma. Upam da ste vsi sodelujoči uživali v nastajanju našega filma. Hvala vsem za sodelovanje!
Kdor pa bi imel rad film doma za spomin, naj mi prinese prazen CD ali USB in ga dobi.

Do naslednjega filma...

...nasvidenje!

Blaž Žemlja, Razposajeni mrjasc

GREGORJEVO

Po ljudskem izročilu praznik sv. Gregorja še vedno velja za prvi pomladanski dan, čeprav uradno temu ni več tako. Takrat namreč že pihljajo tople sapice, sonce si že opomore in ptički že veselo žvrgolijo, ker čutijo pomlad v zraku. Prav na ta dan začetka pomladi naj bi se ptički ženili, rokodelci pa so odvrgli ogenj, s katerim so si svetili pri svojem delu, v vodo, ker so že lahko delali pri dnevni svetlobi. Spuščanje ognja po vodi se zdaj iz roda v rod ohranja po nekaterih slovenskih vaseh in mestih.

Gregorjevo – narava se je začela prebujati – kot nalašč za tiste skavtske aktivnosti v naravi, ki so čez zimo počivale.

Prva naloga je pred tabo: ali prepoznaš ptice na spodnjih slikah? Kako se oglašajo?

PREVRAČANJE PODSTAVKA

Igralci naredijo krog okoli predmeta, ki se ob dotiku prevrne, in začnejo plesati. Naloga vsakega igralca je, da drugega potisne tako, da med plesom prevrne predmet in hkrati pazi, da sam tega ne stori. Igralec, ki prevrne predmet, mora končati igro. Igra se zaključi, ko predmet prevrne eden od dveh igralcev, ki še ostaneta v igri.

POGRABI ZASTAVICO

Za igro sta potrebni dve ekipi z enakim številom igralcev, ki se postavita v dve nasproti si stoječi vrsti, in dva sodnika, ki stojita na sredini. Eden od sodnikov drži zastavico, drugi pa kliče številke. Ko sodnik zakliče določeno številko, iz obeh vrst stečeta igralca, ki imata to številko. Igralec, ki prvi pograbi zastavico, steče nazaj v svojo kolono. Če mu jo med tekom nasprotnik vzame, dobi točko njegova ekipa.

Igro je mogoče popestriti na več načinov. Če sodnik zakliče številko ena, proti zastavi teče iz vsake kolone po en igralec s klicano številko. Sodnik lahko pokliče dve številki in zastavico lovita igralca iz itse ekipe, ki imata klicani številki, in sicer tako, da en igralec zajaha drugega (»na konjička«). Sodnik lahko kliče tri številke hkrati in proti zastavici stečeta dva igralca, ki na rokah nosita tretjega igralca iz njune ekipe, ki lovi zastavico. Za zastavico se lahko borijo tudi štirje igralci. Pri tem trije igralci tvorijo nosila, na katerih sedi četrti igralec, ki lovi zastavico. To velja v primeru, ko sodnik kliče štiri številke hkrati.

DAJ NAPREJ

Igra je napisana za četo, vendar jo je verjetno mogoče prirediti tudi za ostali starostni veji. Dva voda se razdelita v dve skupini, v katerih ni vodnika. Za igro sta potrebni tudi dve gumijasti žogi. Vodnik vrže žogo prvemu članu voda, ki jo nato poda naprej. Ko žoga pride do zadnjega igralca v koloni, ta steče z njo do vodnika. Igro je mogoče popestriti z različnimi načini podajanja žoge. (npr. med nogami, čez glavo). Igra postane zanimiva, ko se začne mračiti.

Vir: Robert Baden Powell: Skavtske igre. Ljubljana: ZSKS, 1991.

NE MOREM SE NAČUDITI, POD KAJ SE NEKATERI UPAJO PODPISATI

Med skavti je že tri leta, študira bibliotekarstvo in se amatersko ukvarja z glasbo. To je le nekaj informacij o tokratni intervjuvanki, Tei Logar, ki je ocenila tudi izbor pesmi za Pesem Evrovizije in o slovenski glasbeni sceni. Več o njej boste izvedeli v sledečem pogovoru.

Tea, živjo!
Pozdravljen bodi tudi ti, Luka!

Na začetku najinega pogovora te prosim, da se nam najprej na kratko predstaviš.
Sem Tea, doma iz lepe vasice Breznica.

Vedno sem mislil, da se boš kot amaterska glasbenica odločila za študij glasbe, vendar si se odločila za drugo področje. Zakaj si se odločila za študij bibliotekarstva?
Ah ne. Nimam narejene nižje glasbene šole, poleg tega pa nikakor nisem dovolj pripravljena vaditi dolgočasnih skladb, ki so sicer nujno pomembne za uspeh. Za bibliotekarstvo sem se odločila, ker nekako združuje stvari, ki me zanimajo in ni tak študij, ki bi ti zavzel življenje. Pa tudi drugače menim, da je biti knjižničarka fletno. Kako je v resnici in če bom sploh pristala na tem delovnem mestu, pa bo pokazal tok časa.

Ukvarjaš se z glasbo, študiraš bibliotekarstvo, imaš še kakšen drug hobi?
Ja, skavte. (Pre)veliko časa pa preživim tudi na računalniku, kjer prebiram razne bloge in forume ter iščem novo, meni nepoznano glasbo. Odločila sem se, da zmigam svojo leno rit ter sem tako začela obiskovati aerobiko. Bomo videli, kako ljubo mi bo.

Menda imaš rada knjige. Katero si nazadnje prebrala in katera ti je bila doslej najbolj všeč?
Nazadnje sem prebrala knjigo Malcolma Gladwella Prelomna točka, ki pripoveduje o tem, kako imajo majhne stvari velike posledice in je sicer študijsko gradivo, vendar je kljub temu postala ena izmed mojih najljubših neleposlovnih knjig. Kar se tiče pa leposlovja, so pa moje najljubše knjige Japonca Harukija Murakamija.

Nazaj h glasbi. Pred približno mesecem dni smo izbrali pesem, ki nas bo zastopala maja na Pesmi Evrovizije v Oslu. Kako si ti zadovoljna z izborom?
Lepo, da smo se končno spomnili, da imamo harmoniko in menim, da je kar v redu izbor. Sicer pa ni ravno ena izmed mojih ljubših pesmi.

Kako na splošno ocenjuješ delo slovenskih izvajalcev? Se ti zdi, da Slovenci premoremo kvalitetno glasbo?
Če gledam povprečje glasbene scene, lahko rečem, da je stanje obupno, ker se ne morem načuditi, pod kaj se nekateri upajo podpisati. Vendar se najdejo tudi redki biseri, ki pa niso tako poznani širši javnosti.

Kakšno glasbo pa ti rada poslušaš?
Lahko rečem, da poslušam rock v raznih oblikah, zadnje čase prevladuje indie. Odprta sem za vse vrste glasbe, za katere pa vseeno želim, da premorejo malce kvalitete. Ob priložnostih pa pač poslušam tisto, kar pač je na določenem dogodku.

Vemo, da znaš igrati flavto. Kje si se jo naučila igrati?
Naučila sem se jo igrati v glasbeni šoli. Dve leti sem igrala kljunasto, nato sem presedlala na prečno.

Za konec še nekaj besed o tvoji skavtski poti. Kdaj si postala skavtinja? Kako si izvedela za skavte?
Skavtinja sem postala pred približno tremi leti. Za skavte sem slišala že v osnovni šoli, pa tudi občasno ste skakali v okolici moje hiše. Oranžnih glasnih srajc se nekako ne da zgrešiti. Navdušili pa so me šele v gimnaziji moji prijatelji.

Kako se spominjaš svoje obljube? Kako jo izpolnjuješ?
Spominjam se, da se je zgodila v Gorjah na nekem lepem kraju in da sem se počutila malce smešno, ker sem bila že starina proti ostalim ''tamalim''.

Vidim, da si kot voditeljica v krdelu zelo uspešna. Kako pa si ti zadovoljna v krdelu?
Za zdaj sem zadovoljna, ker so moji volčiči večinoma pridni in je lahko delati z njimi. Me pa vsakič znova navdušujejo s svojo otroško energijo in navdušenjem. Upam, da ostane tako.

Hvala za pogovor, Tea! Obilo uspeha na tvoji skavtski poti.

Luka, Modri rakun

Draga tetica Dahi!

Kot že veš, si blazno KUL . Si NAJBOLJŠA na svetu za dajanje nasvetov! Obožujemo te!
Smo tri obupane skavtinje. Kljub temu, da si v težavah ŽVIŽGAMO IN POJEMO, naše srce ni tako srečno, kot bi lahko bilo.
Stara sem okoli 14 let (plus/minus pet let). Moje skavtsko življenje je popolno, čeprav sem skavtinja šele 3 leta.
Imam pa en problemček. Strašno na živce mi grejo bansi. Vsi okoli mene pa jih tako obožujejo. Neprestano mi donijo v ušesih (ooooo banannananananana, jaz te jeem… ali pa tista tunči-tu-tu-nči-tunči-tataua .. in tako naprej). Zdijo se mi otročji. A moji vrstniki se neprestano zabavajo ob njih. Kaj je narobe z mano, teta Dahi? Prosim pomagaj mi!
Moj problem pa je popolnoma drugačen. Vse na skavtih je odlično. Le sok je premalo sladek. Dovolj glasno smo že opozarjali na ta problem, vendar se voditelji sklicujejo na recesijo. Kako naj prepričam naše kuharje, da živijo v zmoti? Se morda jaz motim, sem preveč izbirčna in razvajena?
In jaz imam spet svojevrsten problem. Oh ta ljubezen. Nesrečno sem zaljubljena že dalj časa v so-skavta. Ne vem, ali je pingvin ali pa svizec. Kakorkoli. Njegove oči me vsakič znova očarajo, saj v njih res živi skavtski duh. Moram ti povedati, kako lepo ga je gledati, ko žaga drva s svojimi močnimi rokami. Vendar ni vse tako lepo. Zdi se mi, kot, da me ne opazi. Mar sploh ve, da obstajam? Kaj naj storim, da pritegnem njegovo pozornost. (_ _ _ _ _ (_) rada te imam). Teta Dahi, kaj mi svetuješ?
Vse se ti res lepo zahvaljujemo. Upamo, da naše pismo ne bo pristalo v smeteh.
Papa

Tvoje zveste skavtinje ***

Lep spomladanski pozdrav vsem!
Že takoj na začetku vas moram pohvaliti, ker upoštevate skavtski zakon, ki skavtom naroča, kaj morajo početi v težavah. BRAVO! Vidim, da ste prave skavtinje in da držite svojo obljubo.

Skavtinji, ki ne mara bansov, svetujem, naj bo malo bolj pozorna na banse, ki so trenutno aktualni na različnih skavtskih srečanjih izven stega, si skuša kakšnega zapomniti in nato na srečanju svojega voda ali na katerem od srečanj čete

predlagati, da bi se ga šli. Druga možnost je, da pogledaš v prejšnji Plamenček, kjer je bilo objavljenih nekaj skavtskih iger iz Bi-Pijeve knjige, in soskavtom predlagaš, da bi se igrali katero od njih. Še ena možnost je, da povprašaš doma, kakšne igre so se šli v starih časih (npr kozaklamf ali kaj podobnega). Tudi to bi znalo biti zanimivo. Nekaj jih najdeš tudi na internetu na spletni strani tabora Glej daleč, kjer je objavljenih nekaj dokumentov na to temo. Sama tega ne bi vedela, če mi tega ne bi povedal eden od mojih vnukov, ki pravtako hodi k skavtom.

Zdaj pa k drugemu problemu, k sladkanju soka in verjetno še kakšne pijače, ki je boljša s sladkorjem. Ja, recesija je huda stvar, verjemi. Ko boš odrasla, boš mogoče to bolj trazumela, Iz lastnih izkušenj ti povem, da moja skromna pokojninavelikokrat ne zadostuje za razne izlete, pa klepete ob vinu s priajteljicami itd. Praviš, da voditelji skoparijo zaradi tega s sladkorjem? Verjamem, a verjamem tudi, da tega ne delajo s kakšnim slabim namenom. Če si ugotovila, da voditelji nočejo sladkati soka, zraven njega prigrizni kaj, kar vsebuje sladkor, da bo obrok boljši. Ali pa poskusi potrpeti s takim sokom, kot ga ponudijo. Tako slab že ne more biti, sicer ga voditelji ne bi ponujali.

Še zadnji problem, nesrečna ljubezen oz, težava, kako zapeljati skavta, ki pesti tretjo skavtinjo. Človek bi mislil, da se pri vseh sodobnih načinih zapeljevanja to ne dogaja več, a glej ga zlomka, prav zdajle dobim njeno pismo. Kako zapeljati fanta, res ne bi smelo biti težko. Ena huda frizurca, mini krilo, globok izrez, pa bo tvoj. Ne ne ne, hecam se, tako se skavti ne obnašamo. Kaj pa za začetek kakšen klepet v dvoje in vabilo na pijačo (seveda v spodobnih oblačilih)?. Mislim, da je to prava metoda. Veš kaj, najprej se pozanimaj pri soskavtih, kaj ta skavt obožuje. Če ima npr. rad čokoladen sladoled, ga pač povabiš na čokoladni sladoled, pa je. Če ne bo delovalo, pa veš, kaj pravijo: »V jok pa na drevo pa igrače s sabo pa nikoli več dol.« No, to ti jaz, tvoja tetka Dahi, vsekakor odsvetujem. Namesto tega se malo pogovori s tvojimi prijateljicami in prepričana sem, da ti bodo znale pomagati s še kakšnim boljšim nasvetom, kot so nasveti gospe, za katero so taki časi že zdavnaj mimo, poleg tega pa se je od moje mladosti dalje že marsikaj spremenilo, npr letnica. Edino, kar ti lahko rečem ob koncu tegale mojega razglabljanja, je, da nikar ne obupaj. Kar pogumno.

Lep pozdrav vsem v stegu.

Vaša teta Dahi

TABOR IZVIDNIKOV IN VODNIC,
KRED PRI KOBARIDU (od 8. do 19. avgusta 1993)

POTEP – Kanje

11.10 Odpokali iz tabora z velikim hrupom in velikimi punkeljčki.

11.25 Hodimo po glavni cesti in pojemo trapaste pesmice. Razpoloženje je na višku.

11.35 Hodimo po makadamu, po soncu in senci, največ po soncu. Obupujemo, ker nismo vzeli Sun Mixa in ker smo tako zaposleni s hojo, da se nam ne ljubi vzeti vode iz nahrbtnikov. Končno najdemo korito, kjer bi lahko bila voda, a kmalu ugotovimo, da je nazadnje funkcioniralo leta 0,5.

12.15 Po vrsti naporov našli Sužid.

12.50 Našli celo Svino. Merili azimute.

13.30 Prišli do Kobarida. Raziskovali Gregorčičev spomenik, poučevali Italijane o poštnih nabiralnikih in srečali Rogače.

13.45 Šli čez napoleonov most. Zadevico so zgradili v sredini 18. Stoletja in je bil edini pravi most čez Sočo in povezava s cesto Čedad–Tolmin. Leta 1797 je šel čezenj Napoleon s svojimi vojščaki. Most so dogradili, stare temelje pa je še vedno mogoče videti.

14.30 Po dolgi hoji po sivi asfaltni poti, ki nas ni vodila na Gorenjsko, smo malicali in proučevali tamkajšnjo floro in favno. Mimo je prišla ženica, ki je s polja vlekla nekaj pridelkov na vozičku. Pomagali smo po svojih močeh in pri tem izvedeli nekaj koristnih podatkov.

15.19 V Ladri zapustili ženico in našli vodnjak. Ko je prijazna družina v bližini opazila, da natepamo le vodo, so nam prijazno postregli s sokom iz hladilnika. V zahvalo smo jim izvajali skavtski pozdrav.

15.30 Prišli v vas in si ogledali vse senike, lastniki pa so nas napotili kar v šolo. Po dolgem iskanju odgovornih in vseh naših zmožnostih diplomacije smo si zrihtali prostore vrtca. Odložili smo nahrbtnike in šli naprej v Vrsno.
Olajšave nam niso kaj prida pomagale, ker se je pot vlekla v hrib. V Libuši smo našli župnika na motorju. Takoj nas je spoznal in nam previdno ponudil limonado. Ni še dokončal, pa smo že nalivali in mu popili cele 3 litre. V zahvalo smo mu izvajali skavtski pozdrav.

18.00 Prišli do Vrsna, da bi izdihnili, a nekako ni šlo. Pili iz vaškega korita iz leta 1813 in našli pajka zelo pestrih barv. Po velikosti sodeč iz istega leta. Našli Gregorčičevo hišo in si izsprosili prost vstop. V zahvalo smo se pretvarjali, da o Gregorčiču ogromno vemo. Bili so zadovoljni.
Iz Vrsna smo se pretežno ožuljeni vračali po strmih ovinkih. Ob osmih smo kuhali juho pri vodnjaku v Smasti in prepevali skavtske pesmi. Okoli nas se je nabralo kar nekaj otročajev in zahtevalo avtograme. Kmalu smo se vrinili v naše prenočišče in pocepali po tleh.

5.30 Zbudili smo se in ob 6. uri startali iz vasi.Pot do Kobarida smo prehodili v rekordnem času in ob 9h že malicali pri Kozjaku. Malo smo naklonili tudi ribam. V Kobaridu smo se oglasili v cerkvi in se pozanimali o Napoleonovem mostu.
Pod od Kobarida smo hitro premerili, saj smo se vrnili celo uro pred časom. Bili smo kar malo razočarani, ko smo ugotovili, da sta nas 2 voda prehitela. Še nekaj ur smo čakali zapoznele Sove in Gamse in jih hrupno pozdravili. Vsi ožuljeni in prepoteni smo se namočili v naši dragi Nadižiin do večera že pozabili na vse drugo.

Plamenček, oktober 1993 *Premetena kanja*

Pomlad je, rožice cvetijo, ptički se ženijo, trava raste, skratka, sama ljubezen. Tudi nekateri od naših skavtinj in skvtov že dolgo slišijo travo rast, zato sem od njih posebej za to priložnost skušal izbrskati kakšno zanimivo podrobnost v zvezi z ljubeznijo.

Vprašal sem jih, kako razumejo ljubezen, kakšna je njihova predstava o idealnem partnerju in kako kaj upoštevajo skavtske kreposti (odkritosrčnost, požrtvovalnost, čistost). Tule so odgovori, ki sem jih prejel.

Šentjernej, 25. 4. 2009

Ljubezen je kot sonce na nebu, ki daje toploto in svetlobo živi in neživi naravi. Ljubezen je predanost, naklonjenost nekomu ali nečemu. Je nakaj, za kar se je vredno žrtvovati.
Idealno partnerko sem že našel :) to je, da ima podobne poglede, vrednote,...
Klub temu, da nisem več aktiven pri skavtih, se trudim izpolnjevati skavtske kreposti in skavtske zakone, ker sem se vedno držal tega, da skavt nisi samo takrat, ko imaš na sebi rutko in kroj, ampak si to celo življenje. In tega se poskušam držati.

Domen, Hitri rogač

Ljubezen je zame smisel življenja. Ne samo ljubezen do partnerja, ampak tudi do sebe, bližnjih, Boga, narave ... Ljubezen nas tako izpolnjuje, vodi naša dejanja. Zaradi ljubezni si tudi izberemo svoj način življenja - partnerja, odločitev za starševstvo ... Zame idealni partner in idealni odnos pomeni zaupanje, toplino, varnost ... pa tudi odkritosrčnost, požrtvovalnost in čistost.

Petra Pucelj Lukan

Skupinska poročna skavtska :)

Kaj je zame ljubezen? Moram reči da sem jo v različnih obdobjih doživljal drugače. Kot otrok sem čutil ljubezen, ko me je mami "pocrkljala" v svojem naročju. V času odraščanja, sem ljubezen čutil v tem, da sem imel nekoga, s katerim sem se pogovarjal, ko mi je bilo hudo, to je bila največkrat moja sestra. Potem je prišlo obdobje zaljubljenosti, takrat je bila ljubezen vse kar je bilo okoli mene :).

Slavnostni kvadrat

Sedaj ko sem poročen, odkrivam njene razsežnosti z vsakim dnem. Težko jo je opisati, zato največkrat uporabljamo prispodobe. Skavti bodo razumeli, če rečem da je kot ogenj, na katerega nalagaš drva, v zameno pa ti daje toploto. Ali pa kot rastlina, ki jo je potrebno zalivati v zamenjavo pa nam daje sadove.

Ljubezni ne znam opisati, ker je še nisem videl, prinaša pa mi zadovoljstvo, sigurnost, neko nevidno, vendar trdno oporo. Moja idealna partnerka :) je iskrena, se rada veliko pogovarja, sprejema kompromise, rada preživlja prosti čas z menoj, mi skuha kosilo...

Skavtske kreposti sem se trudil izpolnjevati že prej, ko pa imaš resno zvezo, si k temu še bolj prisiljen, saj to vpliva na odnos. Zakona brez odkritosrčnosti si sploh ne predstavljam. Če imaš nekoga, s katerim lahko deliš svoje izkušnje, mnenja, občutke, moraš biti z njim tudi odkrit, drugače je odnos prazen. Požrtvovalnost vidim predvsem v stvareh, ki mi niso pri srcu, pa se moram z njimi vseeno spoprijeti. Čistost - vsak večer preden grem v posteljo :).

P.S. Umijem zobe.

Matevž, Debeli kozorog

Ljubezen je zame nekaj zelo konkretnega, kljub temu pa je tudi nekaj, kar se mi zdi precej nemogoče opisati. Vedno bolj vidim, da jo vsak dan odkrivam po

korakih, kot bi hodila po stopnicah – najprej grem navzgor, včasih malo navzdol pa spet gor... stopnico po stopnico.
Najprej je bila ljubezen zame tisti občutek metuljčkov v trebuhu – ko si zaljubljen in si srečen, vse gre kot po maslu, svet in vse je čudovito, hodiš okrog, si prepevaš in vriskaš v mislih in nasmeh ti kar ne izgine iz obraza. Ko se spominjam za nazaj, vidim, da je ta del zelo pomemben. Da polet, željo in radovednost, predvsem pa voljo, da osebo ob sebi začneš spoznavati. Najprej vidiš in spoznavaš predvsem dobre strani – hvala Bogu – saj največkrat pri ljudeh okrog sebe opazimo le njihove moteče lastnosti.
Potem, ko sva bila z Matevžem daljši čas par, sem začela doživljati ljubezen kot nekaj stalnega ob meni. Ni bilo prehodno kot metuljčki. Ljubezen kot nekaj, kar je vredno truda in pozornosti, zahteva pa svoj čas in pripravljenost obeh za sodelovanje. Pogovori, smeh, izleti, prepiri... – bolje kot sodelujeva tem bolje nama gre. Sva par in nekaj časa preživljava skupaj – če v ta čas nekaj vloživa, veliko dobiva.

Zg. Gorje, 13. 6. 2009

S poroko je ljubezen postala tudi trdnost, varnost, dom, toplina. Sedaj vidim ljubezen kot nekaj zelo konkterenga, kar se kaže vsak dan. Vsak dan imava možnost, da si pokaževa ali in kako sodelujeva. Sama vidim, da je težje izpolnjevati skavtske kreposti ravno takrat, ko ne gre vse kot po maslu – težje je biti odkrit pri stvari, za katero veš, da je šibka točka drugega; težko je ne izreči grde besede, ko si jezen; in težko je odnesti smeti iz četrtega nadstropja, ko pa si jih ta dan prehodil že vsaj šestkrat... Vendar je toliko lepše, če mi to takrat uspe...
Mojega idealnega moža imam rada, ob njem se počutim varno, me ima rad, se rad pogovarja, sodeluje, je iskren, pozoren, ljubeč, se zna pošaliti, ni zamerljiv, se zna nasmehniti tudi ko je težko, rad preživlja prosti čas z mano, me spodbuja, podpira...

Mirjam, Ustvarjalno prikupna košuta

Dan Zemlje se bliža, pa poglejmo kaj vemo o našem planetu!

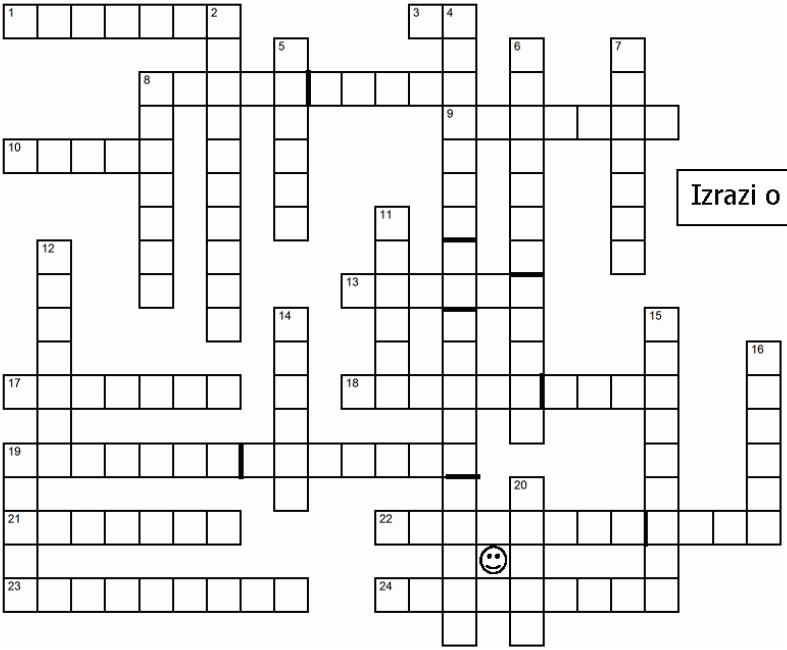

Vodoravno

1. Pol zemeljske oble.
3. Črta, ki teče skozi središče Zemlje od severa proti jugu.
8. Del reke, ki ostane tam, kjer reka preseka bregove in ne teče več po ovinku.
9. Tam ni ne poletja ne zime.
10. Vroča, tekoča kamnina v notranjosti zemlje.
13. Krogla iz plinov in kamnin, ki kroži okrog zvezde in ne oddaja svetlobe.
17. Luna ali kak drug predmet v vesolju, ki kroži okrog planeta ali zvezde.
18. Gorska višina, nad katero je vse leto sneg.
19. Večina kopnega okrog ekvatorja je pokrita z gostimi, zelo zelenimi gozdovi, imenujejo se
21. Gmota ledu. ki počasi drsi z gore.
22. Višina v gorah, nad katero drevesa ne rastejo več.
23. 550 km debela zračna odeja okrog Zemlje.
24. Viseč kapnik na stropu kraške jame.

Navpično

2. Velik kos kopnega na južnem tečaju, ki ga prekriva led.
4. Najhladnejši točki na Zemlji.
5. Plinasta krogla v vesolju, ki oddaja toploto in svetlobo.
6. Na tem tečaju ni kopnega.
7. Skupina več sto milijonov zvezd.
8. Vijugast rečni ovinek.
11. Hrib, kjer vroča, tekoča kamnina bruha skozi zemeljsko skorjo.
12. Najbolj suhi kraji na svetu.
14. Reka, ki se izliva v drugo reko.
15. Stoječ kapnik na tleh kraške jame.
16. Zemeljska lupina iz trde kamnine.
19. Nanosi iz peska, blata in kamenja, ki jih odlaga reka, ko se izliva v morje.
20. En konec zemeljske osi.

Anekdote so kratke, duhovite zgodbice o znamenitem človeku, vzete iz življenja. Poskusi napisati svojo.

Anton Foerster, znan glasbeni vzgojitelj in skladatelj, je imel vajo z mešanim zborom. Pevke so ga malo prej ujezile, ker niso natančno zadele višine tonov. Mimo okna se je pripeljal voz in kobila, ki je bila vprežena vanj, je zarezgetala, da je bilo veselje. Foerster je skočil ves navdušen pokonci:
»Ste slišale ton a, ste slišale? Nobena ljubljanska dama ga ne zapoje tako čisto!«

K odvetniku in humoristu Franu Milčinskemu sta prišla v pisarno dva človeka. Eden od njiju bi mu rad zaupal kočljivo pravno zadevo, zato mu je začel na dolgo in široko lagati. Drugi je bil bolj stvaren in izkušen in je znanca ustavil:
»Nehaj vendar! Advokatu povej tako, kakor je res, lagal bo že on.«

Ko je poznejši profesor Albert Sič odhajal na Dunaj študirat, mu je mati rekla:
»Dragi sin, v kovček sem ti dala tudi mašno knjižico. Ko ti bo zelo hudo, jo vzemi in pojdi v cerkev.«
»Bom, bom, mati!«
Ob koncu šolskega leta se vrne študent domov.
»No, kako je bilo?« vpraša mati.
»Oh, mati, hudo, hudo. Včasih sem bil tako lačen, da bi jo najraje pobrisal v Ljubljano.«
»Ne bi rekla,« pravi mati, »goldinar, ki sem ti ga dala v mašno knjižico, je še zmeraj notri.«

Ignacij Boršnik, veliki gledališki igralec, se je pogovarjal z režiserjem podeželskega gledališča in se mu pohvalil:
»Ko smo pri nas igrali Hamleta, so vsi igralci dobli odlikovanja za realistično igro.«
»Naši igralci se pa še bolj vživijo v svoje vloge,« je razlagal vaški kulturnik: »Ko smo pri nas igrali Schillerjeve Razbojnike, so vsi igralci še osem dni po predstavi – kradli.«

Ivan Cankar je v mladosti pisal slovensko šolsko nalogo z naslovom Razgled z Ljubljanskega gradu. Napisal jo je takole:

»Šel sem na Ljubljanski grad, da bi videl razgled. Ko sem prišel na vrh, sem videl samo meglo, drugega nič.«
Profesor ni vedel, ali bi se jezil ali smejal. V tej zadregi naloge ni ocenil, temveč je le označil, da jo je videl.

Slavna igralka Sarah Bernhardt je bila strahovito suha. Nekoč ji je režiser na vaji rekel: »Pojdite vase!«
»Ne morem,« je odvrnila umetnica, »ni prostora!«

Pred vhodom v ljubljansko Dramo sreča Otona Župančiča stara ženica: »Gospod, kakšna štacuna pa je to?«
Župančič se je nasmehnil in odgovoril: »Mati, tu pa komedijo prodajamo. Kar pridite zvečer, bomo dober kup dali!«

Razkošna ameriška limuzina drvi po cesti proti Shakespearjevemu rojstnemu kraju. Nenadoma zaškripljejo zavore in avto se ustavi ob pešcu.
»Halo,« zakliče Američan, »ali vozim proti hiši Williama Shakespearja?«
»Ja, gospod,« odvrne pešec, »pa ni treba tako zelo hiteti. Je že mrtev.«

Tvoja anekdota:

Vir:
Svetovni splet in Slavko Krušnik (ur): Smeh stoletij, zbirka najboljših svetovnih anekdot in dovtipov vseh časov in narodov. Ljubljana: [S. K.], 1956.

DOGODIVŠČINE VOLČIČA JANEZKA